

Sygn. akt IV CSK 187/20

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J.S.
przeciwko P.R.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 marca 2019 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta regulacja przesądza, że orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny istnienia przyczyn określonych w powołanym przepisie, tylko one bowiem i ich uzasadnienie mogą być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku. Jednocześnie przypomnieć trzeba, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą

nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 382 k.p.c. i art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy, bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej, błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego wynika, że zasadniczą przyczyną oddalenia wniosków dowodowych powoda było to, że okoliczności, na które te dowody zostały powołane nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (por. art. 227 k.p.c.), a częściowo wynikały z innych, już przeprowadzonych dowodów. Wbrew twierdzeniom skarżącego o nałożeniu na niego niemożliwego do wykonania obowiązku, Sąd Apelacyjny dokonał w tej kwestii szczegółowych ustaleń, z których wynika, że to sam pozwany umieścił baner na nieruchomości za wiedzą jej właścicielki. Kwestionowanie w postępowaniu kasacyjnym ustaleń faktycznych dotyczących możliwości wykonania przez pozwanego obowiązku nie może odnieść skutku ze względu na treść art. 398³ § 3 k.p.c. Nie można także uznać, że Sąd Apelacyjny naruszył art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. w przyjętym wyżej rozumieniu (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

ke